

Artur

NA RAZMEĐU

Kevin Krosli-Holand



Prevela
Ljudmila Lazov

■ Laguna ■

Naslov originala

Kevin Crossley-Holland

ARTHUR

AT THE CROSSING PLACES

Lindi, s ljubavlju

Copyright © Kevin Crossley-Holland 2001

Translation Copyright © 2008. za srpsko izdanje, LAGUNA

LIKOVİ

U HOLTU

Lord Stiven de Holt

Ledi Džudit de Holt

Artur de Kaldikot, 14 godina,
pisac ove knjige

Rahir, *svirac i lakrdijaš*

Majls, *pisar*

Rovena, *prva sobarica*

Izi, *druga sobarica*

Gubert, *kuvar*

Tanven, *sobarica*

Kester, *Tanvenin sinčić*

Anijan, *kuhinjski pomoćnik*

Ketrin, *njegova sestra bliznakinja, kuhinjska pomoćnica*

Alen, *oružar*

Ris, *konjušar*

Sajmon, *glasnik*

Sejer, *psetar*

Haket, *sveštenik*

Agnes, *vračara*

Robert, *seljak*

Vilf, *stari seljanin*

Donet, *seljanin*

Pirs, *seljak*

Avelj, *seljak*

U GORTANRU

Ser Vilijam de Gortanor

Ledi Alis de Gortanor

Tom, *ser Vilijamov sin, 15 godina*

Grejs, *ser Vilijamova kći, 13 godina*

Tomas, *slobodnjak i glasnik*

Magot, *Tomasova supruga*

Peg, *sobarica ledi Alis*

Falkold, *kuvar*

U KALDIKOTU

Ser Džon de Kaldikot

Ledi Helen de Kaldikot

Geti, *kći nastojnika*

Hama, *13 godina*

Lenkin, *govedar*

Serli, *njihov sin, 17 godina*

Šan, *njihova kći, 9 godina*

Najn, *ledi Helenina majka*

Oliver, *sveštenik*

Slim, *kuvar*

OSTALI

Merlin, *Arturov duhovni učitelj*

Rodri, *uzgajivač konja u Kvabsu*

Tarold, *oružar iz Lادلoua*

Jakov, *Jevrejin, zelenaš*

Mirijam, *njegova kći*

Ser Valter de Verdon, *brat*

ledi Džudit de Holt

Ledi En de Verdon

Vini de Verdon, *njihova kći, 12 godina*

Edi, *sobarica ledi En*

Glasnik kralja Džona

Do, *glasnik*

Dženkin, *Lenkinov sin, konjušar*

Johana, *vračara*

Ruta, *sobarica ledi*

Helen

ledi Mari de Melan

(Marija od Francuske)

Humbert, *venloški opat*

brat Ostin

brat Džerard

brat Almund

brat Krispin

Džib, *jedan od ljudi*

krunskog vojnog zapovednika u Vigmoru

Tibo, *grof od Šampanje*

grofica Blanš, njegova supruga

Milon od Provanse

glasnik Milona od Provanse

Salman, *muslimanski*

trgovac

Jehan, *Milonov potkivač*

konja

U KAMENU

VITEZOVI OKRUGLOG STOLA

Ser Ulfijus, *komornik*

ser Gavejn, *sin Lota i*

Morgoze, Arturov nećak

Ser Pelinor

ser Gaheris, *Gavejnov brat*

Ser Lemorak

ser Lancelot od Jezera

Ser Bodvin, *kraljevski vojni*

zapovednik Britanije

ser Gareth (zvani Boman-Leporuki), *Gavejnov brat*

Ser Brastijas, *vojni zapovednik Severa*

ser Onclejk, *Damasov brat*

Ser Balin od Nortamberlenda

ser Baudemagus, *kralj zemlje Gore*

Ser Akolon od Galije, *dragan Morgane le Fej*

ser Ereik

Ser Agravejn, *Gavejnov brat*

ser Brajan Ostrvski

Ser Dagonet

ser Ovejn, *Morganin i Urijenov sin*

Ser Lanval

ser Galahed

Ser Balan, *Balinov brat*

ser Ektor, *Arturov otac hranitelj*

Ser Tor, *sin Pelinora i Arijesove supruge*

Ser Kej, *Ektorov sin, Arturov dvorodružica*

SADRŽAJ

1. Artur i Merlin	13
-------------------------	----

I. LED I PLAMEN

Prvi dan mog novog života počeo je s ledom, a završio s plamenom.

Čim sam otvorio oči, bio sam potpuno budan. Pod jazičjim krznom bilo mi je toplo, pa sam još neko vreme ležao nepomično, kao lovac u zaklonu. Osvrnuo sam se po visokoj dvornici u kojoj sam spavao i budio se gotovo svakoga dana svoga života. Pokušao sam da, kreveljeći se, probudim brata i sestru. Osluškivao sam neko vreme kako moja baba Najn šmrkće, a jedan od pasa stenje i struže zubima. Onda sam skočio na noge. Ceo svet me je čekao.

Kada sam skinuo rezu i povukao ulazna vrata da ih otvorim, s njih se odvališe led i dovratnik i zatandrkaše. Ugledao sam Geti. Stajala je pored kamena-binjektaša, s mojim konjem Pegom. Morao sam bolje da je pogledam, jer su joj se od prljavih rita, koje su svetlucale od mraza, videle samo velike rečne oči i jedna svetla kovrdža.

„Geti!“ uskliknuo sam.

„Dženkin mi je dopustio.“

„Koliko si dugo ovde?“

Geti se nije obazirala na moje pitanje. „Ovo su najveće bisage koje imademo“, rekla je.

Šutnuvši sedefaste, ledene krnjjetke i iglice, izađoh bosonog i pljesnuh Pegu po sapima.

„Izgledaš kao da si ovde provela pola noći“, rekoh.

Geti obori oči i nemo odmahnu glavom.

„O, Geti! Kada stignem u Jerusalim, poslaću ti poruku. Pokušaću.“

Geti je zurila u zemlju. „Nema veze“, promumlala je. „Naravno da ima“, rekoh. „Mi smo prijatelji.“
 „To ne mož' biti“, odvrati Geti. „Ne s takima ko što si ti.“
 „Ali jesmo. Spasili smo Šan kada je propala kroz led i razdvojili smo bikove, oterali smo zajedno vukove. Je l' tako?“
 Geti šmrču i reče: „Mogao bi da natovariš stvari.“
 „Još se niko nije probudio.“
 „Mogu ja da ti pomognem, zar ne?“
 „Smrzla si se.“
 „Kada se vraćaš?“, upita Geti.
 „Za tri godine“, rekoh. „Možda dve.“
 Geti se strese i poguri ramena.
 „Hajde Geti“, požurivao sam je. „Skloni se s ove hladnoće. Videćemo se pre nego što pođem.“

Geti me pogleda. Piljila je u mene ozbiljno, kao Marija sa slike na crkvenom zidu, trepćući dugim trepavicama. Onda se okrenula.

Najn, moj brat i sestra, i Ruta, naša sobarica, još su spavali, pa se žurno uputih kroz dvornicu. Preskačući četvrti i peti stepenik, pa deveti i deseti – one što uvek škripe – ustrčao sam uz stepenište, duž galerije, do svoje ledene sobe za pisanje.

Od kada mi je Merlin letos dao vidoviti kamen, tamo ga skrivam. Bili smo na vrh Tamber hila kada je odmotao zavežljaj žut poput šafrana. Unutra se nalazio pljosnati crni kamen, opsidijan, tek nešto veći od mog dlana, koji je, dubok kao najdublja voda, bleskao na suncu.

„Od sada pa do smrti, nećeš posedovati ništa tako dragoceno kao što je taj kamen“, rekao mi je Merlin. „Ali niko ne sme da zna da ga imaš niti da ga vidi, pa čak ni da sazna za njega.“

Merlin je u pravu. Moj vidoviti kamen je moj drugi svet. Moj vodič. Moj odjek. Ne mogu da ga ne ponesem!

Izvukao sam kamen iz šupljine u zidu i ponovo strčao dole. Otišao sam pravo do Pege i zabio žučkasti zavežljaj na samo dno bisaga.

Celo jutro sam imao pune ruke posla. Sekao sam trščane stabljike za pisaljke i skidao kapice sa žireva za mastionice, umotavao svoje dragocene pergamente u mekane krpe. Natrpao sam bisage pisaćim materijalom i odećom, a u drvenu škrinju, koju će poslati za mnom, stavio sam još odeće, novu garnituru strela, šahovske figure od slonovače i pancirnu košulju. Potom sam zašao po selu, pronašao Merlina, sveštenika Olivera i Dženkina, koji je čistio štale, i oprostio se od njih. Međutim, Geti i njen otac Ham nisu bili u svojoj kolibi. Posle toga sam postavio tablu za saksonsko-vikinšku igru*, da još jednom pokažem Šan kako se igra. Onda sam se porvao s Vihorom i Orkanom, pa mi je Orkan pokidao desni rukav, koji je Ruta morala da zakrpi. Pošto sam odlučio da ponesem i svoj mač za vežbanje, moj brat Serli mi je preporučio da ga u tom slučaju propisno očistim, jer će, ako to ne učinim, lord Stiven sigurno приметiti, pa će to ostaviti lošu sliku o njemu i mom ocu. Međutim, nije se ponudio da pomogne.

Još smo bili za večerom kada je konjanik lorda Stivena, Sajmon, stigao da me povede u zamak Holt i u novi život lordovskog štitonoše.

Sajmona sam poznavao odranije. On je veoma mršav, a jagodice su mu tako oštre da se čini kao da će mu preseći kožu. Iako obično deluje prilično snuždeno, meni se dopada jer ima veoma izduženu gornju usnu, kao konj, i voli da pravi pošalice, uglavnom na svoj račun.

„Sajmone!“, uzviknu moj otac – to jest moj hranitelj. „Izgledaš kao Sneško Belić. Dođi da jedeš s nama.“

„Hvala, ser Džone.“

„Nadam se da ti je jahanje otvorilo apetit“, reče moj hranitelj. „Izgledaš kao da bi mogao da pojedesh čitavog konja.“

„Ja i jesam konj“, reče Sajmon potmulim, ozbiljnim glasom, a gornja usna kao da mu se izduži još više nego pre.

* Jedna od srednjovekovnih igara sličnih šahu. (Prim. prev.)

Iako sam toliko želeo da postanem štitonoša, i to tako dugo, ipak me je bolelo što ostavljam Kaldikot. Mislim da je ser Džon to znao, pa se, odmah pošto je očitao molitvu nakon večere, uputio kroz dvornicu do mog putnog ogrtača i prebacio mi ga na ramena.

Onda sam se sa svima izgrlio – sa ser Džonom i ledi Helen, koja me je tako čvrsto privila uz sebe da sam mislio da ću pući, sa Serlijem i Šan, pa sa Najn koja se podupirala s dva štapa.

Svi su izašli iz dvornice da nam mašu u pozdrav.

Ser Džon podiže pogled ka meni u sedlu i tiho me upita: „Sećaš li se šta sam ti rekao na novogodišnje jutro?“

„Mislim da se sećam.“

„Rekao sam ti da sam ponosan na tebe. I da to ko smo i šta smo nije samo pitanje krvi. Već i onoga u šta izrastemo.“

„Naravno da se sećam“, odvratih.

„I kazao sam da si ti, Arture, dorastao da budeš kralj.“

Na te reči, ser Džon me pljesnu po levoj butini i Pega krenu. Čuo sam kako Vihor i Orkan laju. Svoje najmilije koji su mi dovikivali lepe želje za put – radost, mir i dobru sreću.

Tako Sajmon i ja krenusmo škripućući po snegu, koji nije mnogo padao ali nas je posvuda okruživao i zaprašivao, nošen vetrom. Kada sam se okrenuo u sedlu, svi su još nemo stajali, mašući. Kada sam se okrenuo drugi put, više ih nije bilo. Nestali su kao da tu nikada i nisu stajali. Pahuljice mi na kopcima, na obrazima. Video sam samo ogromnu, glomaznu vlastelinsku kućerinu u magli, postojanu i sivu. Ništa više.

Osvrnuh se oko sebe tražeći pogledom Geti: neprestano sam je tražio. Iz dana u dan radi u polju, u ambaru, u staji, a gotovo stalno je gladna. Ubeđen sam da je satima čekala u mraku. Nadao sam se da je negde na toplom.

Usput prođosmo pored Džoan, Vila i Datona, koji su dovlacili suvarke iz šume. Ja ustavih konja da ih pozdravim, a oni mi poželesu dobro zdravlje i sreću.

„Prenesi lordu Stivenu ono što sam rekla“, uputila me je Džoan.

„Šta to?“

„Ono što sam rekla na vlastelinskom sudu. Ne mogu čak ni suvarke da skupljam a da ne platim globu. On je velik i moćan, ali ne bi vodio tako bogat život da nije nas.“



Neko vreme smo Sajmon i ja jahali naporedo niz stazu koja kroz šumu Pajk vodi na zapad. Ali ne prođe mnogo a šuma nas pritisnu sa svih strana, i ja se osetih kao zec uhvaćen u zamku, kao da me sve ono što sam ostavio za sobom grabi i vuče nazad. Neprestano sam razmišljao o događajima s prvih nekoliko dana ovog novog veka.

Na prvi dan Nove godine, ser Džon mi je saopštio da ću ipak postati štitonoša. Da je utanačio da za Uskrs odem u službu kod lorda Stivena. Čuvši to, skočio sam i zagrlio ga. Ali odmah zatim potpuno me je zabezeknuo rekavši mi da on i ledi Helen nisu moji pravi roditelji. Da mi nisu roditelji po krvi već samo moji hranitelji. Doduše, živio sam s njima od kada sam imao tek nekoliko dana i uvek ću o njima misliti kao o majci i ocu.

Onda mi je ser Džon kazao da mi je pravi otac njegov rođeni brat, ser Vilijam de Gortanor. On je podlac i nasilnik. Što je još gore, on je ubica, i nemam želju da ga više vidim.

A moja prava majka... ko je ona? Ne znam ni ko je, ni da li je još živa. Ne znam gde je, ali nameravam da je pronađem.

Nakon svega, lord Stiven je poručio da bi ipak voleo da dođem za tri dana, a ne tek za Uskrs. Odlučio je da primi krst.

Ići ćemo u krstaški rat o kome je fratar Falk održao propoved kada je jesenas bio u Kaldikotu. To bi onda moglo da znači da neće biti vremena da se sretnem sa svojim pravim ocem...

Mora da sam dugo razmišljao o ovim stvarima jer, kada sam se osvrnuo oko sebe, već smo prolazili šumski zaselak Klunberi.

Zaustavismo konje i ja otpih nekoliko gutljaja mleka iz Sajmonove tikve.

„Sporo ide po ovom vremenu“, reče Sajmon. „Moramo da navalimo, inače će nas preteći mrak.“

Ovaj deseti januar je bio jedan od onih dana kada se smrkne pre vremena, tako da se jedva videlo kad se primakosmo reci Klun.

„Lord Stiven mi je rekao da požurim i dođem pre tebe“, kaza Sajmon. „Nastavi ovim putem. Malo pre nego što izađeš na otvorenu poljanu, s desne strane ćeš naići na stazu koja vodi do zamka.“

Rekavši to, Sajmon otkasa dalje, dok smo Pega i ja nastavili da se probijamo prtinom, preskačući granje koje je popadalo po putu, gacajući po prikrivenim, blatnjavim i bljuzgavim lokvama.

Zamak Holt se nalazi navrh strmog brdašca, i dok sam se peo ka njemu, neki konjanik istrča iz dvorišta preko pokretnog mosta. Stušti se odozgo na konju koji je njištao i rzao. Klizili su i suljali se nizbrdo, konj raskrečenih prednjih nogu kao da zapomaže, dok je konjanik vikao, očajnički vikao... No, onda sam video da je jahač zapravo devojčica i da joj se zapalio rub ogrtača.

Narandžasti plamen! Plavi plamen! Devojčin ogrtač se zapalio, a konju su trbuh i sapi bili oprljeni i pušili se.

Dok je raspomamljeno letela ka meni – bespomoćna devojčica na svom podivljalom konju – ja okrenuh Pegu i pripremih se da je presretnem s boka.

Oborili su nas na zemlju. Pega zafrkta i zanjista. Da nije bilo snežnog pokrivača ja bih svaku koščicu polomio. Bauljajući, smesta sam ustao i nastavio posrćući kroz smet. Povukao sam devojčicu. Strgao sam je sa sedla u sneg, zatrpavajući joj stopala i noge sve do bokova.

Njen konj je u međuvremenu samo zaronio u sneg. Koprcao se i uvijao, žalosno njišteći.

Pogledao sam devojčicu. Ona je pogledala mene. Imala je plamenu rusu kosu svezanu na vratu, i smeđe oči boje divljeg kestena.

Pružio sam joj ruku i podigao je, a ona naduva ružičaste obraze i nasmeši se.

„Poleteo je kao strela!“, uzviknula je.

„Zapalili ste se. Konju je gorela griva.“

„Siroti Lakonogi“, reče devojčica.

„Jesi li dobro?“

„Mislim da jesam“, rekla je stresajući sneg s nogu i stopala, usput pregledajući odeću. „Uništila sam ogrtač. A tebi ide krv iz nosa.“

„Šta se desilo?“

„Ne znam. Pre nego što sam izašla iz dvornice, sedela sam s ujakom pored vatre.“

„Ko je on?“

„Moj ujak? Lord Stiven, naravno! Vatra je vrcala i pucketala, pa mora da mi se žar uvukao u porub. Nego, ko si ti?“

„Artur!“, rekoh. „Artur de Kaldikot.“

„Artur!“, povika devojčica. „Novi štitonoša.“ Pridigla se na noge i stresavši se rekla: „Ja sam Vinifred. Vinifred de Verdon. Možeš da me zoveš Vini.“

Povedosmo zajedno sirote konje uz strmu stazu preko pokretnog mosta, pa ih svezasmo za binjektaš u dvorištu. Vini me povede kroz skladište, pa uz kružno stepenište do dvornice. Gurnu i otvori ulazna vrata, i ja se nađoh pred lordom Stivenom

de Holtom, ledi Džudit i svim ukućanima koji su čekali da me pozdrave.

Lord Stiven nas obuhvati pogledom – onako umazane snegom, blatom i gareži, Vinin sprljeni ogrtač, moj krvavi nos – pa videvši da nijedno nije ozbiljno povređeno, prsnu u smeh.

Ali ne i ledi Džudit, koja je za čitavu glavu viša od lorda Stivena. Snažno je privila Vini u naručje.

„Artur...“, izjavila je Vini, s mukom se oslobađajući, „Artur me je spasao. Mene i Lakonogog. Inače bi Lakonogi sada bio na deset milja odavde, a ja bih bila dim i pepeo.“

Kada je Vini sve objasnila, lord Stiven izvi usne u čudan osmeh, rekavši: „Pa, Arture, kakva korist od viteštva ako se prvo ne primeni kod kuće?“

Ledi Džudit nas pogleda popreko i potom zagladi Vininu plamenu rusu kosu. „Upozorila sam te da ne polaziš tako kasno“, reče. „Sada ćeš morati da ostaneš ovde da prenočiš.“ Na to ledi Džudit obgrli Vini oko ramena i brzo je izvede iz dvornice uz drugo stepenište.

Pišem ovo uz slabu svetlost sveća, šćućuren u jednom uglu dvornice. Umesto moje babe Najn, Serlija, Šan i Rut, Vihora i Orkana, večeras su mi noćni drugovi Sajmon, pisar Majls koga sam upoznao na našem vlastelinskom sudu, svirac Rahir, sobarice Roveni i Izi – i svi sapavaju.

Ima toliko još da se piše, o lordu Stivenu i ledi Džudit, o Vini – ona je godinu mlađa od mene, i lord Stiven kaže da prilično često dolazi u Holt. Želim da pišem o ovom zamku i svima ovde, ali ne mogu da obuzdam zevanje.

Danas sam prešao put od leda do plamena.

2. KAO ZAPETA STRELA

Ako stegnem ruku u pesnicu i posadim je na ovu gređicu tako da mi savijeni mali prst dođe dole, a delimično uvučena palac gore, dobijem četiri nivoa.

Takav je i ovaj zamak. Donji nivo je skladište, a iznad njega je sedmostrana dvornica. Još jedno kružno stepenište vodi odatle do trećeg nivoa – mog srednjeg prsta – gde su lične odaje lorda Stivena i ledi Džudit – koje oni zovu solarom*. Četvrti nivo, moj kažiprst, sastoji se od šest malih, trouglastih odaja u koje se ulazi iz središnje sedme sobe, gde je i stepenište.

Lord Stiven mi je dodelio jednu od ovih soba za moje lične potrebe, i tu treba da učim i vežbam pisanje. Kaže da je Serli koristio istu sobu dok je služio kao štitonoša, a da je u tople večeri ponekad i spavao ovde gore.

Moja soba za pisanje u Kaldikotu ima tri omalterisana zida i ušuškana je pod samim slamnatim krovom. Kroz zidni otvor uleću i izleću ptičice, a bube i pauci, muve i gusenice vredno posluju po slami, tako da vam je tamo kao u nekom gnezdašću. Ova soba nije tako prijatna, jer su svi zidovi od kamena, ali je sasvim svetla i mogu da sedim na gređici pod zasvođenim prozorom i gledam pravo u Vels. Odavde je Ofin šanac**, koji razdvaja Englesku od Velsa, na manje od pet milja.

Ispod mene je dvorište zamka. A iza dvorišta se proteže travnata obala, koja je tako strma da je s te strane nemoguće napasti

* Solar - naziv za gornji sprat i privatne odaje u srednjovekovnim engleskim kućama (Prim. prev.)

** Engl. *Offa's dyke* – granica koju je povukao legendarni kralj Ofa, u vidu šanca s velške i nasipa s engleske strane. (Prim. prev.)

zamak. Još dalje vidi se Južno dvorište, kućice i mala poljska dobra ljudi koji žive na imanju lorda Stivena. Vidi se strelašnice s metama, a mnogo dalje i zapeti luk tamne reke koja dopola okružuje zamak.

„Izgleda li ti sve veoma čudno?“, upitao me je lord Stiven za večerom. „Pa, kada nam stvari izgledaju čudno, tada ih najjasnije sagledavamo.“

Primetio sam da jedna daska na podu moje sobe ne ide do kraja spoljnog zida. Podigavši je, uočio sam da u gredi na patosu ima šupljina, pa sam odlučio da tu sakrijem svoj vidoviti kamen. Mislim da ga tu niko neće naći.

Kada mi je Merlin tek dao kamen, u njemu nisam video ama baš ništa – bar ne na početku. Ništa sem sopstvenog odraza: klempave uši i grumen navrh nosa. Ali pošto sam se zagledao desetak puta u kamen, gladio ga i grejao na dlanu desne ruke, pošlo mi je za rukom da zađem u njegove dubine. Posmatrao sam kako se beli zmaj Engleske bori s crvenim zmajem od Velisa, i kako se kralj Uter zaljubljuje u Igrejn, ženu vojvode od Kornvola. Video sam kako je tajanstveni čovek pod kapuljačom pomogao Uteru, dajući mu opojno sredstvo koje mu je promenilo lik tako da je izgledao baš kao Igrejnin pravi suprug. Video sam kako Igrejn rađa njihovog sinčića, i kako ga predaju hraniteljima kada mu je bilo samo dva dana.

U kamenu ja sam ja, ali i nisam ja: dečak izgleda i govori kao ja, ali nije ja – zato što on ume da izvodi čarolije, što se izborio sa svojim krvoločnim stricem i ubio ga, i zato što je išao s ocem i bratom na turnir u London.

Pratio sam svoga imenjaka dok je jurio do crkvene porte svetog Pavla gde je izvukao mač iz kamena. Artur je dokazao da je kralj cele Britanije. Isprva, većina erlova, lordova i vitezova u zemlji odbila je da ga prizna zato što je dečak. Bilo mu je trinaest godina, kao meni. Međutim, onda se čovek pod kapuljačom gromkim glasom obratio narodu: „Britanci, čujte i počujte:

Artur je Uterov rođeni sin, pravoverni kralj vaskolike Britanije. Došlo je Arturovo vreme!“

Čuo sam stanovnike Londona kako kliču i viču u kamenu, video ih kako mašu toljagama. Video sam kako se veliki ljudi Britanije nevoljno spuštaju na kolena i zaklinju na vernost.

„Biću podjednako pravedan prema bogatima i siromašnima.“ To im je rekao Artur-u-kamenu. „Iskoreniću zlo gde god ga budem video. Vodiću vas služeći vam i služiti vodeći vas, sve dok budem u životu.“

Merlin mi je poklonio kamen, moj drugi svet i, budući da ume da izvodi čarolije, čekao me je u kamenu sve dok ga nisam prepoznao. On je čovek s kapuljačom, znam da jeste, ali kada sam ga s tim suočio, on je obrnuo moje reči i pitao:

„Ali ko si ti? I ko ćeš biti? To je važno. Čovek mora za nečim da traga. Bez traganja je izgubljen.“

Već dugo se pitam da li je služba štitonoše neka vrsta potrage?

Traženje moje prave majke... To će biti moja potraga.

Primanje krsta. Možda bi to bila najviša od svih potraga.

Da, ovaj zamak je kao pesnica. I isto tako uspravan, postojan i čvornovat. Zapet kao strela. A takav sam i ja.